

Stichting India Adoptie Plan

Eenvoudig Evangelie in de hoge Himalaya

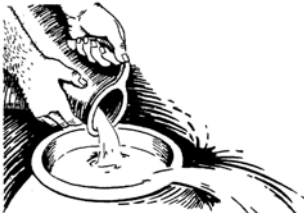
„Jezus? ...Wat is dat?”

De Himalaya –hoge bergtoppen vol eeuwige sneeuw, imponerend en intrigerend. In één van de kleine bergdorpen, geïsoleerd van de rest van de wereld, stortte God begin 1994 zijn Geest uit. Van Canada of Toronto hadden ze er nog nooit gehoord, maar mensen vielen in de Geest en moesten huilen of lachen. Zo hard lachen zelfs, dat één man stopte met ademen. Pas na gebed kwam hij weer tot leven. Opwekking of... de vrucht van hard werk? Vickie *) en zijn vrouw Minnie *) reiken al vele jaren uit naar de mensen in dit verlaten gebied. „Er zijn mensen nodig die bereid zijn voor het evangelie hierheen te komen ...en te sterven.”

India is een uitgestrekt en complex zendingsland met grote culturele, etnische en geografische verscheidenheid. Het immense land met ruim 1 miljard inwoners kent achttien officiële talen, maar daarnaast zijn er nog vele streektalen. Veel nieuwe gemeenten worden gesticht in het zuiden en noordoosten van het land, terwijl in het noorden en westen veel mensen nog nooit iets over het evangelie hebben gehoord. „Als we aan mensen vragen of ze Jezus kennen, dan vragen ze ons regelmatig: ‘Jezus? Wat is dat?’ Ze weten werkelijk niet of we een bloem bedoelen, iets eetbaars, of een persoon!” vertelt Vickie *). „Er zijn nog zoveel gebieden in India niet bereikt met het evangelie. Mensen hebben de naam van Jezus daar nog nooit gehoord, en er zijn sterke geestelijke bolwerken die de verkondiging van Zijn naam tegenhouden.”

Zelf werd Vickie *) geboren in buurland Nepal, waar hij opgroeide in een hindoeïstisch gezin. „Op mijn achttiende kreeg ik een ernstige kwaal aan mijn been en zoals de gewoonte is, brachten mijn ouders me niet eerst naar een arts of ziekenhuis, maar naar een toverdokter. Hij deed meerdere rituelen en bracht allerlei offers. Er kwam echter geen verbetering en na een maand zag hij geen andere mogelijkheid meer dan opname in het ziekenhuis. Maar ook daar konden ze niet helpen. Vijf maanden en drie ziekenhuizen later zat mijn been zo vol zweren en abscessen dat de artsen besloten tot amputatie over te gaan. Mijn bot was van binnenuit weggerot. Was dat nu het effect van mijn gebeden tot de hindoeïsten? Ik wilde zelfmoord plegen, want de gedachte mijn ouders tot last te zijn, drukte zwaar. In onze cultuur is het gebruikelijk dat kinderen als ze volwassen zijn voor hun ouders zorgen, maar ik had niets te bieden. Integendeel, ik maakte hun zorgen alleen maar groter! Tegelijkertijd was ik bang voor de dood, omdat ik niet wist hoe ik zou reïncarneren. Had ik goed genoeg geleefd, of zou ik terugkomen als hond, of zelfs als plant? Volgens het hindoeïsme moet een mens 8.4 miljoen keer reïncarneren voordat hij tot zijn bestemming komt. In het Westen horen mensen een vervorming van het échte hindoeïsme, een aantrekkelijk maar selectief en gelogen boodschap over een betere wereld. Reïncarnatie is namelijk niet positief, maar leidt tot angst en onzekerheid, in plaats van tot hoop op een betere wereld! Het lijkt interessant en veelbelovend, maar in werkelijkheid is het een gevaarlijke boodschap, die mensen misleidt. Wat ben ik nu blij dat ik mijn redding niet heb verdiend, maar van God heb gekregen!”

In het ziekenhuis leerde Vickie *) een boeddhist kennen, die hem in contact bracht met een christen. Die gaf hem een boekje over Jezus, maar daar begreep hij niet veel van. Bij een tweede bezoek, zei deze christen: „Ik hoorde dat je problemen hebt. Mag ik voor je bidden?” Vickie *): „Ik wilde erover nadenken en nam een besluit. Als Jezus me zou genezen, zou ik Hem voortaan gehoorzamen. Een week later nam de christen mij en mijn vader mee naar een kleine pinkstergemeente, waar zeven mensen om me heen kwamen staan en begonnen te bidden. Onmiddellijk voelde ik kracht in mijn been – het been waar ik al een half jaar niets mee had kunnen doen. Ik kon weer lopen! „Hier heb je mijn wandelstok!” zei ik tegen iemand in het ziekenhuis. „Die heb ik niet meer nodig!” Nu wilde ik doen wat ik me had voorgenomen als God me zou genezen: ik besloot Jezus te volgen. Een aantal maanden bleef ik in het huis bij de pinkstergemeente voor training en bijbelstudie, en ik besloot naar een bijbelschool te gaan. Ik wilde niet alleen ontvangen, maar ook uitdelen! Tijdens een bezoek aan een vriend in Noord-India, enkele jaren later, bezocht ik de kampen voor Nepalese gastarbeiders in de Himalaya. Deze mensen zijn soms decennia geleden vanuit Nepal naar India gekomen met hoop op een beter leven, maar de werkelijkheid is keihard. Ze werken er in de bouw als steenhouwer of timmerman en verdienen anderhalve euro per dag. Bij ziekte en op zondag, als het werk stil ligt, verdienen ze helemaal niets. Bovendien zijn er veel onbetrouwbare werkgevers. De armoede raakte

Stichting India Adoptie Plan

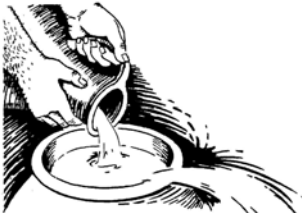
---

me diep en ik wist: hier moet ik terugkomen! Er was geen specifieke openbaring of profetie, maar ik voelde dat God me riep.”

Vickie *) sloot zich aan bij een team van Jeugd met een Opdracht in dat gebied. Ook Minnie *) uit Korea maakte deel uit van dat team. Haar overgrootvader kwam vele jaren daarvoor tot geloof door prediking van buitenlandse zendelingen. Ze vertelt: „Ik dacht: Als wij gered zijn door een zendingsteam, dan moet ik zelf ook gaan! Het liefste wilde ik onder moslims gaan werken, omdat die zo bewust antichristelijk zijn, maar God maakte duidelijk dat ik in de Himalaya moest gaan werken. Toen ik later overwoog om te gaan werken in het gebied van de Dalai Lama, vertelde een Tibetaanse vriend me hoe teleurgesteld hij was in al die christenwerkers die steeds na een aantal jaar wegtrouwen. Daardoor beseftte ik dat hij nooit meer een christen zou accepteren als ook ik wegging. Dus bleef ik in de Himalaya. En leerde Vickie *) kennen. Eigenlijk wilde ik ongetrouwd blijven om me honderd procent te kunnen toewijden aan Gods werk, maar ook daar had God andere ideeën over. Hij zei: „Ik heb gehoord hoe jij wilt leven, maar wil je ook leven zoals Ik dat wil?” Het was toen een emotionele worsteling voor me, maar nu zijn we heel gelukkig getrouwd!”

Vickie *): „We begonnen vriendschap te sluiten met de bevolking, en vanuit die vriendschap met mensen te bidden. In februari 1993 hielden we de eerste gezingsdiensten en in 1994 waren er achttien nieuwe gelovigen met wie we een discipelschapstraining begonnen. Geweldig! Toch liepen we tegen problemen aan. De meesten hadden nog nooit een school van binnen gezien en konden lezen noch schrijven. Bijbelstudie was dus geen kwestie van: „Pak je bijbel en zoek Johannes 3 vers 16 op...” We gaven les over innerlijke genezing, over wie God is en wat hun taak als christen is, namelijk: evangelisatie en getuige zijn in de samenleving. Veel Nepalezen worstelen met hun identiteit, omdat de Indiërs hen als tweederangsburger behandelen en hen al eeuwenlang onderdrukken. Daardoor hebben de Nepalezen een slachtoffermentaliteit ontwikkeld, die een uitweg zoekt in drank, gokken of geweld. Mannen lopen weg van hun verantwoordelijkheid als echtgenoot en vader, en ook dat slaat grote innerlijke wonden. De verandering in de levens van deze mensen op het moment dat ze christen worden, is dan ook enorm. Sommigen dansen letterlijk van vreugde als ze hun positie van priesters in het Gods koninkrijk leren kennen! Ook hadden velen bevrijding nodig, want in een land waar dertig miljoenen afgoden worden gediend, blijft niemand vrij van occulte gebondenheid. Bovendien gaat het vaak om agressieve demonen, die een mens nog liever doden dan vrijlaten. Zo was er een kleine, zwakke vrouw voor wie we baden om bevrijding, maar er waren zes sterke mannen nodig om haar vast te houden, zo sterk waren de demonen in haar lichaam!” Uit deze eerste groep van achttien nieuwe gelovigen werden leiders ‘geboren’, die erop uit trokken om nieuwe gemeenten te stichten. „We mogen nooit tevreden worden met een grote kerk, zolang er nog niet overal kerken zijn. Er zijn nu zeventien kerken van vijftien tot ruim honderd mensen en daarnaast zo’n vijftig huisgroepen. De ene groep brengt de andere voort. Iedere celgroep is zelf verantwoordelijk om uit te groeien tot een kerk, en als dat betekent dat je lange afstanden moet lopen om nieuwe mensen te bereiken, of dat je veel moet bidden om bekeerlingen, dan doen ze dat! Als je gelooft, dan moet je daarvoor uit komen, want anders ben je geen zout!”

„Tijdens een aanbiddingsdienst op zondag, in januari 1994, stortte God zijn Heilige Geest uit. Mensen begonnen te lachen, dansen, huilen... en dat urenlang. Het bleef niet bij die ene zondag, maar het gebeurde keer op keer. Tijdens één van die momenten moest een man zo ontzettend hard lachen. De man was erg intellectueel ingesteld en gaf zelden uiting aan zijn emoties. Daardoor konden zijn innerlijke wonden nauwelijks tot herstel komen. We vonden het bevrijdend om te zien dat hij nu zo kon lachen. Maar hij lachte zo hard, dat hij stopte met ademen en stierf! Wat nu? Ik was bang, want dit alles was volkomen nieuw voor me. Wat konden we doen? Ik zei tegen een aantal mensen: „Laten we bidden dat de Heer hem weer levend maakt.” En dat deed Hij! En nog meer dan dat, want God genas hem ook innerlijk volkomen. Deze hele ontwikkeling riep ook kritiek op. Iemand vroeg: „Waar ben je mee bezig?” maar het enige dat ik kon antwoorden, was: „Ik doe helemaal niets! Dit komt van God. Aan de vrucht zullen we dat weten!” We hadden nog nooit van Toronto gehoord en wat daar gebeurde; pas twee jaar later hoorden we dat God in precies diezelfde tijd ook daar een uitstorting van zijn Geest had gegeven. Inmiddels zijn de vruchten volop zichtbaar. Een oudere man uit onze gemeente staat in zijn eigen omgeving inmiddels bekend als ‘de genezer’. Het is een simpele man. Als ik hem vraag wat hij heeft begrepen van een preek van een uur, dan weet hij alleen nog dat God van hem houdt. Maar de mensen in het dorp komen naar hem toe als de toverdokters niets meer kunnen doen, want als hij bidt, dan worden mensen genezen! Hij kan je maximaal twee minuten over Jezus vertellen, maar dat weerhoudt God er niet van om krachtig door hem heen te werken!

Stichting India Adoptie Plan

Een andere man trok erop uit om een gemeente te stichten en kwam na verloop van tijd terug met twee tassen vol geld. De ene tas had hij gebruikt voor de tienden, de andere tas voor offers. Zo had hij voor de nieuwe bekeerlingen aanschouwelijk gemaakt wat anders moeilijk te begrijpen was. Ook leerde hij ze het principe dat 'niet-geven' gelijk staat aan 'niet-ontvangen'. Als we niet leeg zijn, is er geen ruimte voor God om nog iets aan ons te geven. Maar het zijn niet alleen mannen; ook veel vrouwen zijn actief in de gemeente. Zo is één van de oudsten een oudere vrouw die eveneens niet kan lezen of schrijven. De Heer genas haar van TBC in een vergevorderd stadium en nu leidt ze een huisgroep. Haar kinderen moeten voorlezen uit de bijbel, want zelf kan ze dat niet, maar de één na de andere komt tot geloof. Ze begon met een gebedslijst van negentien familieleden en vrienden, waarvan er inmiddels al meerdere christen zijn geworden, en iedereen die ze aan de lijst toevoegt, lijkt zich op een zeker moment te bekeren. Zelfs haar man, die op dit moment nog geen christen is, spoort mensen aan om naar zijn vrouw te gaan voor gebed!"

De hindoe-regering neemt de laatste maanden strenge maatregelen tegen christenen. Zendingen worden teruggestuurd naar hun eigen land, of krijgen geen visum. Ook Minnie *) krijgt vanwege haar Koreaanse afkomst geen zendelingervisum, maar reist op een toeristen- of studentervisum het land binnen. In de praktijk moet ze daardoor vaak het land uit, om direct opnieuw een aanvraag in te dienen, in één geval zelfs al na twee weken.

Minnie *): „De mensen in India zien het christendom als een buitenlandse godsdienst. Dat is ook logisch, omdat veel zendingen een Westerse versie van het christendom verkondigen. In Korea heb ik dat zelf ook meegemaakt: onze traditionele muziekinstrumenten waren ineens heidens en moesten plaatsmaken voor het orgel, en de voorganger ging Westerse kleding dragen. Maar voor ons is de uitdaging: Hoe maak je Jezus een Nepalees? We willen ons niet aanpassen aan de Westerse cultuur, maar aan Gods cultuur! We doen alles weg wat zondig is, maar aanbidden Hem met Indiase muziekinstrumenten en stijl van liederen, met onze eigen volksverhalen en door op de grond te zitten in plaats van op banken of stoelen. Dat zijn onnodige struikelblokken die we gemakkelijk kunnen weghalen. Een veel grotere hindernis voor de verbreiding van het evangelie vormen de hippies uit het Westen, die zijn blijven hangen in India. Zij hebben veel deuren voor het evangelie gesloten. Aziaten leven namelijk met het idee dat alle blanken christen zijn. Maar deze 'christenen', de hippies, vierten een leven van feest, drugs en vrije seks. Bovendien; waarom zouden ze in de christelijke God geloven, als de westerlingen zelf naar India komen voor de goden van het hindoeïsme?

Vickie *): „ De duivel heeft veel krachtige bolwerken in India. Vanuit onze gemeenten sturen we regelmatig nieuwe teams erop uit om nieuwe gemeenten te stichten. Deze teams worden zoveel mogelijk gesteund door de plaatselijke gelovigen, want we willen niet denken dat we ons geld wel uit het buitenland krijgen en dus niet zelf hoeven te geven.”

Vickie en Minnie *) zijn niet hun werkelijke namen.